

הממשלה

לא צ'רצ'יל
לא ב'גוריון

ד"ר, יועץ דמועתי והרבה הרבה מילים. זה היה כמעט פאתטי

זה היה כמעט פאתטי. שימעון פרס ניסה. הוא הכין נאום בנוסח וינסטון צ'רצ'יל. הוא חיקה את דויד ב'גוריון, והשמיט כמוהו את המילה "את". ובסך-הכל זה היה אפס. פרס אינו צ'רצ'יל, וגם לא ב'גוריון. בעמרו ליד רוכן הנואמים של הכנסת, הוא לא העלה דמועתי של התרגשות בעיני שומעיו. לא הרעיד את אמות הסיפים.

בסך הכל נשמעו דבריו כקאטאלוג של כל הדברים הטובים שבעולם — החל בחידוש הצמיחה והמילחמה באיני פלציה וכלה ביציאה מלבנון (ראה לעיל). למרבה הצער, ידעו כל שומעיו — בכנסת ובארץ — כי אלה אינן אלא מישאלות חסודות. לא עמדה מאחוריהן מדיניות.

לקצין — אבל... גם בתום 40 יום לכהונת ממשלת-החירום זו, שקמה כדי להוציא את צה"ל מהבוץ בלבנון ולהציל את המשק, לא היה בידיה רבר מלבד רעיונות מקוטעים, שלא הצ' טרפו לשום תפיסה כוללת או תוכנית ממשית.

ולא במיקרה. הממשלה לא היתה מסוגלת כלל להגיע לתוכנית ממשית. עצם הרכבה נגע זאת.

מילות-הפתח בדבריו של פרס נגעו לקיצוץ שבוטע, כביכול, בתקציב-הממשלה. ל-50 היועצים הכלכ' ליים של הממשלה יש 50 תוכניות. אך על רבר אחד יש הסכמה גמורה בין כולם: יש לקצץ באופן דראסטי את תקציב-הממשלה.

מחצית תקציב הממשלה (מלבד תשלום החובות) מוקדש לביטחון. לכן כל צעד אמיתי להצלת המשק מוכרח להתחיל בקיצוץ ממש של הוצאות הביטחון, המגיעות, לפי הערכה מוס' מכת אך לארשמית, לשיבועה מיל-יארד דולר.

כמה קוצץ כאמת? פרס הזכיר את הסכום המגוחך של 300 מיליון דולר, אך גם סכום זה אינו אמת. בסך הכל קוצץ השנה סכום של 70 מיליון דולר — אם בכלל!

החגורה של הרזים. כדי לקצץ לפחות מיליארד דולר מתקציב ה-

הממשלה משותקת, השרים מברברים, הלבנונים זוררים והחילולים נהרגים

מאיר אבני, מזכיר קיבוץ שמיר, אינו נואם גדול. אין לו קול עמוק כמו שימעון פרס, אין לו דרר-דיבור איטית כמו יצחק רבין, אין לו מימד-רגוף מגודלים כמו אריאל שרון. אבל השבוע היה קולו בכל בית בישראל. לבנון היא ארץ אוכלת בניה" קרא בקולו הרק. אין יום שאין בו הרג: לשם מה לשבת שם? הוא עמד ליד קיבוץ הרענן של אלון צור, ההרוג הישראלי מס' 600 של מילחמת-לבנון.

אלון בן ה-30 היה ההרוג הטיפוסי של המילחמה: גבר ישראלי מיושר, משופם, חובב מחול, שהכיר צעירה בשם ניכה בלהקת-דיקורים ונשא אותה לפני חודש לאשה.

הוא שנה את המילחמה. אך כש' נקרא לשרות, סידר את ענייניו והלך. הוא לא שכח לבקש שאם ייהרג, ייקבר בקיבוץ ליד חברו, שנשפה לפני כמה חודשים.

למרות למען שרון. בשעה ש' שונא-המילחמה אלון צור הובא ל-קבורה, היה מחולל-המילחמה, אריאל שרון, עסוק בהקמת שעירוריות למען המשך ההשהיה (של אחרים) בלבנון.

הוא מתח ביקורת רועשת על נכר נות הממשלה למסור שטחים בלבנון ליד יוניפי"ל. בצורה צינית השתמש בעניין זה כדי לקעקע את מעמדו של יצחק שמיר במפלגת-החיות. שמיר מיהר להצטרף לדעתו של שרון ולחזור עליה כתוכי.

בשביל מה מת אלון צור? התשובה היתה מונחת בכיסו של אריאל שרון: הוא מת כדי לאפשר לשרון לגבור על שמיר, לקבל לידיו את המפלגה ולהגיע — אולי — ל שליטון.

יומיים לפני כן שהה שרון בחברון, שם יסד קואליציה של הימין הקיצוני החל במאיר כהנא ומשה לוינגר וכלה בחיים דרוקמן ואליעזר ולרמן (ראה עמודים 18 — 19).

אם מותו של הקורבן הישראלי מס' 600 של מילחמתו הטרדי אותו, הוא לא הראה שום סימו לכך.

מולך בנעני. אך דבריו של מאיר אבני, שהוא בעצמו אב שכול, בהלחית אלון צור, לא היו מכוונים רק אל שרון. הוא קרא לעבר ראשי מפלגת העבודה: פרס ורבין, רבין ופרס — אתם הכשתם לנו לצאת מלבנון!

זהו הבטחה טריה, אך מימושה נראה השבוע רחוק יותר מאשר אי פעם. הממשלה, לא הספיקה לדון בנושא עד הסוף. מתגלגלות בה תוכניות שונות, להבטיח את הגבול הצפוני — וכל תוכנית היתה פחות מעשית מרעותה. הממשלה דרשה להשאיר את מרבית השטח ברובם לבנון ביד. צבא לבנון הדרומית — אך איש בעולם ובלבנון לא היה מוכן להסכים לכך. היא דיברה על כוח האו"ם (יוניפי"ל) — אך זהו כוח מדולל-דל, ללא סמכות אמיתית.

האמת הפשוטה היא שאין שום תוכנית מעשית וולת זו שהשמיע מאיר אבני, איש קיבוץ-הספר הוותיק; לצאת מייד, בלי תנאים, ולהגן על ישראל מתוך גבולות ישראל. אנתנו נשמור על הבית ועל הגבול! אמר אבני — וזאת היתה התוכנית המעשית היחידה. פרס ורבין אינם מסוגלים לקבלה, כי בממשלתם יושב אריאל שרון, והכל פוחדים מפניו. על מיזבה המולך הכנעני הזה מוקרבים הבנים.

פלאטו-שרון בכניסה למישטרת בית-דגון בדרך לריצוי העונש זהו השער ח'כים יבואו בו

ח"כ 23 אלף רולר פירסום בעיתונות, והליכוד 16 אלף בלבד. בזול ביותר עשתה זאת הרשימה המתקדמת לשלום: 15 אלף רולר לחבר-כנסת. ומי הח"כ הבא בתור ביוקר בחירתו (לפחות מבחינת ההוצאה על הפירסום בעיתונות)? דווקא ייגאל (אין לי"ו) הורביץ, שהשקיע 145 אלף רולר בפירסום בעיתונות.

דווקא מעריב. גילוי מעניין נוסף של סולן: למרות שמקובל על הכל כי תפוצת ידיעות אחרונות (כמעט 190 אלף ביום חול, לפי דוח ביקורת תפוצה שנערכה לאחרונה) עולה על זאת של מעריב, זכה מעריב בנתח פירסום גדול יותר, כמעט מכל הרשימות, מאשר ידיעות.

נראה שהרשימות יצאו מן ההנחה כי הפוטנציאל הגדול יותר של קולות צפים, שאותם ביקשו כולן לדג, מצוי בין קוראי מעריב.

דווקא בית-דגון. היה זה אך מיקרה שבשבוע שבו אפשר היה לקבל תמונה ממחירי ריג הקולות הגדול, החל דייגיקולות אחר, שמואל פלאטו שרון, לרצות את עונשו, על כך שהוא לא הסתפק באמצעי-פירסום-שיכנוע מקובלים.

הוא החל לרצות את עונשו במישטרת בית-דגון, מקום שכמעט לפני שנה בדיוק אירח ח"כ אחר, בעוון מעשה אחר, אהרון אברחמיארא.

הכנסת ר"ד שלמה ומיסטר הילר

הילל התחנן לפני הרשימה המתקדמת שתתמוך בו — והשבוע תקע סכין בגבה

רק לפני שבועות אחרים עשה יו"ר-הכנסת החדש, שלמה הילל, מאמץ עצום לשכנע את סיעת הרשימה המתקדמת לשלום לתמוך במועמדותו.

החלטתם של הח"כים מוחמד מיעארי ומתי פלד לא היתה קלה. בשל מעורבותו של הילל, כשר-המישטרה, בכיכוי העקוב-מרם של הפגנות יום האדמה ב-1976. העובדה שהמועמד הנגדי היה כהניסט מובהק, ח"כ מאיר כהן-אבידב, סייעה להילל.

מועמד המערך לא הסתפק אז בהימנעות. חיזורו הסוער אחרי הר-שימה המתקדמת הביא להסכם חסרת-קדים בין רשימה זו ובין המערך, שבו התחייבו אנשי מפלגת-העבודה למנוע את חרמת הרשימה המתק- (המשך בעמוד 14)

דולר גם כן, ואף עבור שלמה עמר הושקע הסכום הזה — 221 אלף דולר. את העובדה הזאת, שיחד הוציא 663 אלף דולר על פירסום בעיתונות במשך 100 ימי תעמולת-הבחירות, שקדמו ל-23 ביולי, גילה השבוע יעקב סולן בעבודת-מחקר יסודית, שאותה פירסם ברחון איגוד-הפרסומים. אותות.

דווקא הורביץ. להערכת סולן, הוציאו הרשימות שהתמודדו בבחירות לכנסת קצת יותר מ-12 מיליון דולר על מסעות-הפירסום שלהן (בטלוויזיה, ברדיו, בעיתונות וכדומה). רבע עד שליש מסכום זה הוצא עבור פירסום 120 אלף אינצ'ים (ליטר דיוק: 119,014) בעיתונות.

את חלקהארי של האינצ'ים האלה פירסם המערך (31,870 אינצ'). אבל אחריו לא בא הליכוד, כפי שאפשר היה לצפות, אלא יחד. שפירסמה לא פחות מ-19,877 אינצ' (בעשרה אחוז יותר מאשר הליכוד, שהסתפק ב-18,097 אינצ').

התוצאה: המערך שילם תמורת כל

אינצ', קיצורו של המונח אינצ' על טור, מקובל כמונח ליחידת פירסום. זהו שטח שגובהו 25 מילימטר ורוחבו כרוחב הטור בעיתון.

ביטחון ררושה רפורמה יסודית של מערכת-הביטחון — ולכך מתנגד יצחק רבין. מעבר לזה ררושה תמורה יסודית בתפיסה המדינית, שתאפשר קביעת יעדים שונים לצה"ל — ולכך מתנגדים אריאל שרון וגוריון, יצחק שמיר ודויד לוי.

גם הדיבורים על "מילחמה בהון השחור", חלוקה צודקת של העול" ושאר מליצות יפות, לא היו אלא מישאלות חסודות. כל אדם בארץ יודע ששום דבר אינו עומד מאחוריהן. כסופו של דבר נותרה רק, תוכנית" אחת: להרק את החגורה" של השכ"י רים. ולא של השכירים השמנים, שיש להם כוח להתנגד, אלא לשכירים ה" רים, סטוליה-הכוח.

זהו הרבר היחירי שנעשה ושייעשה. אך זה לא ישנה את מצב המשק.

מיפלגות

מחיר הכיסא

לדוג את הקול זה לא בזול

כדי שעוד וייצמן יישב בכנסת הוצאו, נוסף לכל, גם 221 אלף דולר על פירסום בעיתונות הישראלית; כדי שבנימין (פוארד) בנאליעזר ייבחר כח"כ הוצאו, באותו האופן, 221 אלף

בפינה